

Hon; en ny lördag

Jag låter fingrarna trycka, lagom hårt ovan ögonens sömniga lock. Det kliar behagligt och jag vet att om jag inte slutar inom ett par rimliga sekunder skulle jag bli fast i denna inövade morgonrutin. För alltid.

Bon Ivers mjuka toner blandar sig med kaffebönornas rostade aromer, min dotter sitter med hennes nya pysselbok framför sig bland brödsmulorna som målar fräknar ovan bordsskivan och den nygjorda juicens färskpressade fruktskum, likt en moustache ligger den mellan läpp och nästipp. En regnbåge full utav vitaminer, mineraler och fibrer som just nu bygger ett bo i hennes lilla mage.

Det är en bra morgon.

- Kolla mamma! Snart är jag klar med hela huset! Hennes leende är äkta och jag blir alldeles varm.

- Wow fint! Det jag säger är genuint, jag menar det – men just nu befinner jag mig så långt in på insidan att jag nog framstår frånvarande. Det är inte första gången, en förälders ständiga kamp; att finnas där, i varje vaken sekund – men att samtidigt få vara sig själv, en helt egen person som andas och tänker. Är för mer än en.

Hon är redan tillbaka i sin egen lilla värld, nynnar till en helt annan låt än den som smyger ut ur högtalarens svarta låda. En melodifestival kandidat tror jag, inte helt säker.

Gårdagens samtal ekar, denna ständiga kamp att leva, vara mig själv – någon annan – och förändras. På samma gång. Alla dessa stigar, korsningar som korsar varandra och jag packade ingen karta, för så många år sedan när jag började vandra, min väg. Ett trettiofyraårigt kompas som framstår trasig, väderstrecken byter plats sinsemellan lika ofta som veckodagarna övergår till en annan.

Jag vill vara den jag är, men trött på den jag blivit. Ett skal med olika personligheter och ingen av dem bär namnet Camilla – fullt ut. På riktigt. En glädje jag älskar att känna, men som blivit en klibbig massa i bröstorgans personliga grotta.

Sluta fejka, var äkta. Tänk efter åtminstone en gång innan du bara gör för den tillfälliga person som står vid din sida. Det är du som är viktig i din saga. Du, din dotter och din hund. Ni är huvudpersonerna – inte någon annan.

Jag vet att du har rätt men det är inte alltid så lätt, som du får det att låta. Det är lite som att lära sig cykla, på nytt – bara det att min cykels alla delar, sitter på fel ställe och jag måste komma på hur jag ska göra för att sätta styre och sadel där de hör hemma.

Låter kaffekoppens varma porslinskant kyssa mina läppar och jag suckar tungt, fyller lungor med nytt syre när jag känner lugnet lägga sig – bygga ett bo i min mage – och jag blickar ut genom det persiennbekladda

fönstret. Himmelen kanske inte är blå, men här inne lyser solen denna lördag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten